

22120307

International Baccalaureate®
Baccalauréat International
Bachillerato Internacional

THAI A1 – STANDARD LEVEL – PAPER 1
THAÏ A1 – NIVEAU MOYEN – ÉPREUVE 1
TAILANDÉS A1 – NIVEL MEDIO – PRUEBA 1

Thursday 10 May 2012 (morning)
Jeudi 10 mai 2012 (matin)
Jueves 10 de mayo de 2012 (mañana)

1 hour 30 minutes / 1 heure 30 minutes / 1 hora 30 minutos

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only. It is not compulsory for you to respond directly to the guiding questions provided. However, you may use them if you wish.
- The maximum mark for this examination paper is *[25 marks]*.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez un commentaire sur un seul des passages. Le commentaire ne doit pas nécessairement répondre aux questions d'orientation fournies. Vous pouvez toutefois les utiliser si vous le désirez.
- Le nombre maximum de points pour cette épreuve d'examen est *[25 points]*.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento. No es obligatorio responder directamente a las preguntas que se ofrecen a modo de guía. Sin embargo, puede usarlas si lo desea.
- La puntuación máxima para esta prueba de examen es *[25 puntos]*.

จงเลือกวิเคราะห์ข้อเขียนที่คัดมานี้เพียงข้อเขียนเดียว

1.

คำอ้ายตื่นขึ้นมาพบคนซุ่มนุมนกันอยู่ที่หน้าทางหน้าบ้าน มีทั้งเด็กผู้ใหญ่เสียงจ้อกแจ้กจอบแจไปหมด เด็กน้อยขยี้ตาชะเง้อมองลงไป ก็เห็นเจ้าวัตถุประหลาดสีดำๆ ยืนนิ่งอยู่กลางวงล้อมของชาวบ้าน จึงรีบลงไปดูให้ใกล้ มันไม่ใช่ช่าง ทั้งก็ไม่ใช่เกวียนอย่างที่นึกๆ รูปร่างมันแปลกพิลึก กำลังนึกว่ามันคืออะไรแน่ ทิศผาดที่ยืนอยู่ใกล้ๆ ก็หันมาบอกว่า

“คำอ้าย นี่ล่ะรถ ดูเอา”

5 “รถ รถอะไรอ้ายทิด” คำอ้ายร้องถามอย่างแปลกใจ

“เขาเรียกว่ารถยนต์คันซีไปไหนมาไหนไกลๆ นั่นล่ะ”

ทิดหนุ่มพูดพลางหัวเราะในท่าทางตื่นเต้นของเด็ก ก่อนนี้คำอ้ายได้ยินแต่พ่อพูดถึง พันก็คุยให้ฟังว่า ใต้นั่งรถคันใหญ่มาจากบ้านไกล เห็นต้นไม้วิ่งไล่ตามหลังล่ายๆ ตลอดทาง

10 คำอ้ายได้แต่เห็นก็อึ้งจรรยี้ใจ บัดนี้ได้เห็นกับตาเป็นครั้งแรกในชีวิต ความอยากรู้ จึงแหวกคนเข้าไปดูใกล้ๆ มีเด็กและผู้ใหญ่ ตลอดทั้งสาว ๆ ยืนลุ่มๆ คล้ายๆ อยู่ทุกด้าน เสียงพูดเสียงขึ้นชมดั่งแซดไม่ได้ศัพท์ มันมีขากลมๆ สีดำอันใหญ่ๆ ทำไม่

ไม่กลัวมันตะก็ไม่รู้ คำอ้ายได้กลิ่นตัวของมันหอมๆ ฉุนๆ น่าสูดดม จนต้องเผลอสุดเข้าไปเต็มปอด มันมีตาสี่ขากลมๆ เหมือนตาปลาขาว แต่โตกว่ามากจนน่ากลัว หลังมันโล่งเรียบแบนไม่มีประทุนเหมือนเกวียน คำอ้ายลูบคล้ำสี่ข้างมัน ด้วยความตื่นเต้นแกมหวาดกลัว

15 “กูเคยซีแล้ว” เขียวพูดจากข้างหลัง

“เราซีมา ไม่ใช่แบบนี้” พันว่า

“กูดอยากลองซี มันจะสบายเหมือนซีเกวียนหรือไม่” คำอ้ายพูด พลางมองเจ้ารถที่ผ่านมาถึงหมู่บ้านเป็นคันแรกไม่วางตา มีเด็กเล็ก 2 คนมุดเข้าไปใต้ท้องรถ เสียงผู้ใหญ่ร้องห้าม

“อย่าบักหนู เตี๋ยวรถมันทับเอา”

20 “ช่างมันเถอะ มันจะมุดเข้าไปเอาไซ้รถนะ” อีกคนพูดสอดขึ้น กลางเสียงเจี๋ยจ้าว ได้ยินคำว่า ‘ไซ้รถ’ คำอ้ายก็หูผึ่งทันที รีบถาม

“มันมีไซ้อยู่รีพัน”

“ไม่มีดอก มีแต่เยี๋ยว นั่นไงเยี๋ยวมัน มิ่งตมดูซี” พันชี้ทางที่ยางสีดำๆ เหนียวๆ ข้างท้องรถ คำอ้ายก้มเอานิ้วแตะมาดม มันมีกลิ่นคล้ายน้ำมันยางมากทีเดียว เด็กน้อยยกนิ้วเดินไปหาแม่เฒ่าบุญกว้างนักทำกะบอง* ซึ่งยืนมองรถอยู่ข้างสาว

25 คำเก็ง ผู้เป็นลูกสาว พลางถาม

“มันเหมือนซีข้างแท้ แม่ใหญ่ว่ามันทำกะบองได้มั๊ย”

แม่เฒ่าบุญกว้างตาลูกกว่า รวากับชุมซีข้างได้ไฟ รีบหันไปถามเซียงบุญก่ายลูกชาย ที่ยืนชูคอสูงโย่งโหยยอยู่ด้านหลัง

“ยางรถนี้ ทำกะบองได้มั๊ยบักเซียง”

30 เซียงบุญก่ายผู้ตั้งแต่เกิดมา ไม่เคยออกจากบ้านไปไหนไกล หันไปถามคนอื่นๆ ต่อ จากนั้นเสียงพูดคุยกดเถียงก็ดังระงมขึ้น บางคนว่าทำไม่ได้ แต่หลายคนก็ว่า น่าทำได้เพราะมันเป็นน้ำมัน ที่จุดไฟลุกเหมือนน้ำมันยาง สีก็ดำๆ เหมือนกัน เสียงโต้เถียงดังไปถึงหูผู้ใหญ่ลา ซึ่งยืนคุยอยู่กับคนรถ ผู้ใหญ่บ้านพูดขึ้น

“ถ้ายากรู้ ก็ลองเอาไปทำดู” ลิ่นเสียงผู้ใหญ่ๆ เด็กๆ ก็กรูกันเข้าแย่งน้ำมันรถ ที่หยดเรียรดดินทรายจนเปียกชื้น เหนียวดำ คำอ้ายกอบกำได้หน่อยเดียว ก็ได้ยินเสียงแม่ร้องเรียก

- “ไปบักคำ ไปกินข้าวเตรียมไปโรงเรียน มันสายแล้ว”
- 35 เช้าวันนี้ ไม่มีนักเรียนคนใดไปโรงเรียน คงยืนมองดูรถจนตะวันสายขึ้นเรื่อย ๆ คำอ้ายเองก็อยากชมรถเหมือนกับเพื่อน ๆ จนคิดจะขาดโรงเรียนสักวัน แต่แม่ก็ถือไม้เรียวบังคับไปจนได้ แม่ฝากน้องไว้กับแม่จิว แล้วก็ลากตั้งแขนคำอ้ายเดินออกจากบ้าน มือขวาคอยชี้ไม้เรียวชี้หลัง ลากถูถูถึงตู้หุงที่เจิ่งน้ำ คำอ้ายจำต้องหอบกระดานหนังสือ ร้องให้
- “มึงจะดูทำไมประสาธ ไปโรงเรียนนั่น ที่มันจะได้เป็นดิบเป็นดี” แม่พูดเสียงดุ เห็นลูกชายเดินพลางหันมองข้างหลังอย่างเสียตายรถ แม่ก็พูดซ้ำ
- 40 “มันยังจะมาให้เห็นอีก กูได้ยินว่า มันจะมาลากไม้ในดงบ้านป่ายางสูงเหนือนาแม่ใหญ่ มึงจะดูเมื่อไรก็ได้”

ยงค์ ยโสธร, คำอ้าย (1988)

* เด็กน้อยยกนิ้วเดินไปหาแม่เฒ่าบุญกว้างนักทำกะบอง: กะบอง คำที่ชาวอีสานใช้เรียกได้หรือคบไฟ

- จงแจกแจงว่าผู้แต่งใช้รายละเอียดต่างๆ เพื่อสื่อถึงการปรากฏตัวของรถในหมู่บ้านในลักษณะใดบ้าง
- จงอภิปรายวิธีการที่ผู้แต่งนำเสนอปฏิกิริยาของชาวบ้านและคำอ้ายที่มีต่อการปรากฏตัวของรถในหมู่บ้าน
- ผู้แต่งมีทัศนคติอย่างไรบ้างต่อการเข้ามาของรถในหมู่บ้านแห่งนี้

2.

รูปในฝาผนัง

<p>ถากทูปเปลือกกระดิ่งงามาทำแปรง บดผงสีในกะลาแห้งแถมแต่งสี ผนังต่อหน้าฝาผนังทั้งเดือนปี เขียนท่วงที่ท่าทางอย่างไทยๆ</p> <p>5 วางเส้นสีตีกรอบเป็นขอบคั่น มือก็พลันพลั่วไหวอย่างใจได้ จะอ่อนแข็งพอเติมแต่งตามช่องไฟ ลายก็ไหลไปต่อลายเป็นธรรมชาติ</p> <p>ใจก็จ่อต่อใจช่างแต่ครั้งก่อน</p> <p>10 จากที่อ่อนอินทรีย์ด้อยค้อยแก่กล้า เขียนกระหนก นารี กระบี่ คชชา ทุกท่วงทำนาฏศิลป์จนสิ้นมือ ทั้งตื่นตื่นคั่นคว่ำตำราเก่า เพื่อจะเข้าใจ 'สรว' ที่ท่านข สือ</p> <p>15 อีสินธร¹, สุเมรุราช ฯลฯ ที่รำลือ หรือจะคือ 'ใจ' ที่หลุดมุดโต²แล้ว?</p>	<p>ใจที่ชาวเปล่าวางย้อมสร้างสรรค์ บัดนั้น...เทพเจ้าจึงชุมนุมเป็นทิวแถว ร่ายล้อมสัตตปริภคณ์ที่ทุกเถื่อนแนว 20 ล้วนฉัตรแก้วแพรพรรณชั้นฉ้อฟ้า ทั้งดุสิตไพชยนต์มหาปราสาท คีรีมาศปัจฉิมทิศประดิษฐา อีกรไกรลาส ณ ยอดทิวมาลา อนันตศายนเกษียรชลธาร</p> <p>25 แลทุกสรรพสิ่งซึ่งพระชินสีห์ ตรัสรู้เป็นที่ป็นอันไพศาล ทุกเรื่องราวในสกลจักรวาล เมื่อใจผ่าน มือก็พลั่ว...เป็นรูปร้อย เป็นงานศิลป์อันสาธุชนเห็น</p> <p>30 ผ่านผัสสะ ละวาง เว้น และปลดปล่อย สีและแปรงเพียงสื่อถึงร่าง-รอย มาก น้อย...แล้วแต่ใจตระหนักรู้</p>
--	---

กฤช เหลือลมัย, ปลายทางของเขาทั้งหลาย (2007)

¹ อีสินธร: ชื่อภูเขาที่ล้อมเป็นวงกลมรอบเขาพระสุเมรุ
² มุดโต: ความหลุดพ้น

- จงอภิปรายถึงการนำเสนอของกวีว่าด้วยกระบวนการสร้างสรรค้งานศิลปะในบทกวีชิ้นนี้
- จงวิเคราะห์การใช้ภาษาของกวีและนัยของการใช้ดังกล่าวต่อความหมายโดยรวมของบทกวี
- จงแจแจงนัยยะสำคัญของบทสุดท้าย (บรรทัดที่ 29-32) ในบทกวีชิ้นนี้